

Publicerad 2007-05-13 12:59 av nattig

Att se en ung flicka få blomma ut och se det svarta blekna. Ett fint ögonblick i mitt liv.

Ur det mörka kom ljuset

En flicka kom in i mitt liv med steg av självförakt och dolda tårar.

Ditt smink kring dina ögon var ett sätt att dölja, allt det vackra som fanns inuti ditt inre.

Det hade för länge sedan fallit i glömska, för att det svarta i din lilla själ besudlat.

Moder som jag är såg jag igenom din lilla sårbara kropp, en längtan så stor att få bli behövd.

Utan att tränga mig på! Lät jag dig sakta vaggas in i trygg äkta kärlek, där du kände att du inte störde.

Kramade jag mina barn, stod du alltid där och väntade på att också få bli inlindad av kärlek så varm.

Under tiden som du fanns i vår totala närhet, växte det fram det dolda.

Bit för bit plocka bort dina taggar som du inlindat dig själv med ståltråd så väl.

Dina kläder började ändra färg och ditt ansikte var ren av livets vatten från det svarta och du lät solens strålar dina bleka kinder värma.

Dina steg som länge varit så tunga av sorg började lätta och dina steg gav avtryck av inre lycka.

Tillsammans byggde vi upp en säker barriär av trygghet, närhet och äkthet. Det svarta som så länge stört ditt inre, fick allt mer mindre plats och det bleknade av solens strålar.

Du fick i lugn och ro möjlighet att slå ut i full blom och växa till en vacker, stabil och lycklig kvinna.

Idag är du själv moder och det riktigt lyser där du går. Din man bredvid kikar med beundran och en kärlek så stor.

När vi möts inlindar du mig med kärlekskramar och i dina ögon kan jag inte längre se ett spår av den flicka som kom in i mitt liv med steg av självförakt och dolda tårar.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren nattig med Poeter.se id #13473 innehar upphovsrätten